

Punt de vista

Victòria Cardona

Escriptora i orientadora familiar
www.vidadefamilia.org

L'estiu, oportunitat per enfortir llaços familiars

«Déu va contemplar el setè dia, l'obra que havia fet i va descansar de totes les obres que ja havia acabat» (Gènesi).

Contemplem, descansem i estimem. Ha arribat el temps d'oci, activitat relacionada amb l'esperit, que s'oposa radicalment al negoci i que no cerca cap profit material. Tenim una oportunitat d'or per viure amb més serenitat la vida de família.

Sabem que la família és creadora de vincles afectius i que es poden fomentar amb més força com més tranquil·litat i temps tenim per demostrar la nostra estima amb la presència, l'afabilitat, la mirada, el gest o la paraula. Somriure, escoltar, petons i abraçades acabaran de consolidar i potenciar tot aquest afecte que ens tenim, afecte que perdurarà i serà la música de fons que acompanyarà sempre el nostre fill i que li donarà la seguretat i l'autoestima necessària per navegar pels mars de la vida.

Us faig unes petites recomanacions per al temps de descans merescut que beneficien els bons resultats per enfortir l'afecte:

- Preveure l'estada del temps de vacances i fer-hi participar els fills adolescents perquè s'integrin al lloc triat.
- Simplificar les tasques de casa per tenir temps de conversar fent sobretaula després de sopar i poder riure dels acudits dels petits i dels grans. Alhora podem practicar molts valors: respecte, moderació, esperit de servei, generositat.
- Dedicar un temps especial a cada fill —sigui quina sigui l'edat— perquè se senti singular, acompanyat i comprès.
- Aparcar l'estudi o les obligacions de la feina per centrar-se només a demostrar que estem units i que

ens ho passem molt bé plegats.

- Tenir les portes obertes de casa per convidar els amics dels fills, especialment en l'etapa adolescent.
- Si anem amb els avis procurem fer alguna sortida amb els fills. Pares i fills fomentaran la seva autonomia, s'ho passaran bé junts i els avis descansaran una mica.
- Demostrar agraïment a Déu per poder tenir un temps de descans i animar amb l'exemple que els fills també ho facin. Un testimoni val més que mil i un sermons.

L'estiu és l'època ideal per viure —pares i fills—

l'amistat. És l'espai idoni per desenvolupar la vessant social, tan important i necessària per al desenvolupament de la personalitat. Les vacances poden ser el millor temps per no quedar-se assegut al sofà «empasant-se tele», ni passar-se

hores a les xarxes d'internet amb «amics virtuals».

També els pares passarem per alt alguns canvis d'humor dels fills que viuen la seva crisi adolescent i aprofundirem en la comunicació, de la qual parlo extensament en el meu últim llibre: *Un estranya casa*. Obtindrem la seva confiança i confidència en aquest espai més relaxat i descansat.

Aprofitem les vacances per enfortir els llaços familiars. Visquem aquests dies donant afecte a mans plenes. Fem la maleta —lleugers d'equipatge— però amb el cor ple d'amor per fer feliços els nostres i potenciar els lligams afectius.

FE D'ERRATES

Àngel Briñas, autor del «Punt de vista» del número anterior, no és claretí, sinó carmelita descalç.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Com l'infant quan comença a parlar

Un consell per a aquest estiu: aplicar-se en el coneixement dels salms. Una pràctica recomanable. Els textos bíblics ens han de ser familiars. Cada dia hauríem de llegir un salm. També escauria que els que resen la Litúrgia de les Hores procurassin estudiar alguns dels salms recitats, segons la divisió del Salteri en quatre setmanes.

El nostre Sant Pare, Benet XVI, en la catequesi sobre els salms, estableix una bonica imatge: la d'un infant quan comença a parlar, a sentir, a emocionar-se i a expressar les seves necessitats. D'on treu el llenguatge? No pas d'ell mateix, sinó del que aprèn dels seus pares i dels que conviuen amb ell. Les paraules rebudes esdevenen les seves. Els mots familiars són la seva forja de conceptes i així identifica la realitat. És clar: la llengua dels pares «es converteix en la seva llengua, parla amb paraules rebudes dels altres que ja s'han convertit en les seves paraules». Les paraules apreses menen cap als

conceptes i la realitat. Ensenyen a viure.

El Papa estableix una magnífica comparança amb els salms. Per quina raó ens han estat donades aquestes oracions? Perquè «aprenem a adreçar-nos a Déu, a comunicar-nos-hi, a parlar-li de nosaltres amb les seves paraules, a trobar un llenguatge per a l'encontre amb Déu. I, a través d'aquests mots, serà també possible conèixer i acollir els criteris de la seva actuació, apropar-se al misteri dels seus pensaments i dels seus camins, per créixer cada vegada més en la fe i en l'amor. Així com les nostres paraules no són només paraules, sinó que ens ensenyen un món real i conceptual, de la mateixa manera aquestes oracions ens ensenyen el cor de Déu, que no solament podem parlar amb Déu, sinó que també podem aprendre qui és Déu i, aprenent a parlar amb Déu, aprenem a ser homes, a ser nosaltres mateixos».

Heus aquí el valor pedagògic i vivencial dels salms, de les lloances. Són un gran Al·leluia pel tracte amb el Senyor. Hem d'avesar-nos a reconèixer tant la lloança com la súplica. Donar gràcies, celebrar el do de Déu, la bellesa de les seves obres i la glorificació del seu Nom. Els salms esdevenen, també en la tristesa, dolor i el desànim, font de consol. «Es pot plorar, suplicar, intercedir, lamentar-se, però amb la consciència que estem caminant cap a la llum, on la lloança serà definitiva. Tal com ens ho ensenya el salm 36: "En Vós hi ha la font de la vida i la vostra llum ens fa veure la llum."»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

No tinc temps

M'imagino que hi ha dues coses que ens poden definir. Som gent enganxada al telèfon mòbil, malgrat que la situació és esperpèntica i la persona exòtica. La segona no té res a veure amb la primera, però també és una constant universal, es tracta que, enfront de qualsevol requeriment, rebem una resposta idèntica: «No he tingut temps.»

El dia té 24 hores per a tothom i cadascú se les reparteix com vol, dins d'uns límits. Cada cosa té el seu moment per dormir, per menjar, per treballar, per al que vulgueu... (parafraçant Ecl 3, 1). I aquí rau la qüestió. Cadascú és responsable de les seves eleccions i de donar-los el valor que han de tenir. Però sovint ens deixem enganyar i acceptem necessitats que en realitat no existeixen. No tenim consciència del que és imprescindible i del que no i, quan sentim un buit espiritual que fa por, omplim aquests intervals de temps amb qualsevol cosa atractiva. Vivim atabalats, ens deixem influir per qualsevol oferta, i, a poc a poc, convertim la mediocritat en obligatorietat. I, per tant, repetim continuament que no tenim temps.

Tot i que això que us dic pot semblar estrany, no puc callar. Per organitzar-nos bé la vida, cal que ho comencem a fer encertadament el diumenge. No ens hem de deixar endur pel corrent que l'ignora. Estudiar com l'hem de celebrar, partint de zero, ignorant els costums locals i tractant de descobrir el que ensenya la tradició bíblica i que recull l'Església. Si obrem així enriqueïrem la nostra Gràcia, asserenarem la nostra vida i ens endinsarem en camins de felicitat. Hem oblidat que és un dia dedicat al descans, físic i mental, però l'aprofitem per regar el jardí, arreglar els desperfectes de la casa i rentar el cotxe. Arribarà un dia que la consulta al professional ens indicarà que ens hem d'abstenir d'aquestes dependències que obsessionen i que no són imprescindibles. Evidentment, no ens esmentarà la Bíblia, però n'acceptarem el consell, fugirem a la muntanya, desconnectarem el mòbil i creurem que som feliços. Passarem fred en un refugi de muntanya, o ens torrem al sol avorrit, l'esperit, i creurem que ningú no ens localitzarà, creurem alliberar-nos d'angoixes i descoratjaments. Hauré gastat els diners i el temps en viatges i lloguers. A mitjà termini constatarem que tampoc no aconseguim relaxar-nos ni sentir-nos bé.

«La missa és un rotllo», afirmem convençuts. Els que es lliuren al servei dels més necessitats, diem que són gent que en el servei de la gent gran o dels discapacitats s'entretenen a la seva manera. Ho trobem aberrant, però pensem que són ben lliures amb les seves manies. Passa el temps i comprovem que familiars i amics s'allunyen de nosaltres i que la seva absència ens angoixa. La soledat ens fa por, la manca d'iniciativa, tancar-nos a casa, ens sumeix en una crisi existencial. Ens apuntem a qualsevol organisme que organitza una passejada. Paguem i ens deixem portar per un itinerari que no hem triat, mengem tot el que l'organització ens subministra, parlem amb qui trobem al costat i que no tornarem a veure mai. Necessitem alguna cosa més sòlida, però ignorem què.

La meditació senzilla de l'Evangeli asserena molta gent i l'apropa a Déu, que es converteix en amic seu, però nosaltres ens entestem a ignorar-lo, no tenim temps. M'he aturat en el diumenge perquè ha de ser el centre d'interès de la setmana i, quan el buidem, som incapaços de viure feliços ni tan sols un dia. Que hi ha crisi econòmica, ningú no ho ignora. No tenim temps per a la convivència familiar. La fecunditat és impossible mentre tenallem la hipoteca. Arriba un dia que la vida matrimonial no té sentit i que la separació legal és el resultat d'una realitat que ve de lluny. El pis és un destorb i font de que relles. I tant que ens va condicionar els plans! Finalment reconeixem el fracàs, conseqüència que no hem tingut temps.